

Ми ще повернемося!

СПЕЦІАЛЬНИЙ БЮЛЕТЕНЬ

Ч. 3, серпень 1955 р.

Ціна 20 пф.

Нині десята річниця великого позорища — розгалу примусової репатріації — коли червоні московські рабовласники перед очима всього вільного світу ловили своїх рабів по руїнах Європи і гнали „на родину“: на шибениці, в тюрми і концентраційні табори!

Нехай привид того великого позорища буде пересторогою кожній вільній людині, що поки існує антилюдяна большевицька рабовласницька імперія, доти немає гарантії, що й він не опиниться на сибірській Голготі!

Ганьба московським червоним рабовласникам!

Увесь цивілізований світ, спостерігаючи бруталну ловлю людей, осудив цей мстивий шал червоних рабовласників!

Іван БАГРЯНИЙ

„Тріумф“ рабовласників

(3 пагоди десятиліття розпаду репатріації)

Десять років минає з тих днів, коли перед світом розігралася (і тривала потім два роки) тяжка трагедія — трагедія людей, утікачів з царства безправ'я і рабства в світ свободи та демократії, трагедія сталінських рабів, лавлених сталінськими опричниками по руїнах Європи і силою спроваджуваних назад, у клітку, з якої вони вирвалися. Ім'я тієї трагедії — примусова репатріація до СРСР.

Це була незрівняна епопея ганьби, що чекає на свого літописця, свого співця, свого письменника й поета, які б її увічнили в науку всім прийдешнім поколінням. Епопея наруги над людиною й її елементарними правами, чорна пляма, кинена сталінськими людоловами на обличчя вселюдської цивілізації й культури.

Коли вибухла війна, китайський мур, яким московські рабовласники відгородили свій, т. зв. «будований комунізм» від світу, щоб ніхто не бачив, що ж там робиться, упав. І через його проломини, не зважаючи на жахливий залізний дощ бомбардувань згори і кулеметні завірюхи між сходом та заходом вгору, багато сталінських рабів, кому пощастило, кинулися на захід. Вони кинулися, шукаючи рятунку: не від бомб, не від куль, а рятунку від комуністичних кайданив. Раби розбіглися. Вони розбіглися геть світ-заочі, щоб таялися по загіттю й шукати собі пристановища, щоб донести свій страшний досвід туди, де б вони могли про нього хоч колись закрити, про нього розказати.

Та скінчилася війна, і господар прийшов по них. Червоні рабовласники, врятовані від загибелі західною демократією, силами носіїв людської свободи й цивілізації, прийшли переможним маршем на захід, як тріумфатори. А прийшовши на захід, ці тріумфатори зразу ж почали ловити своїх рабів, отих, що розбіглися. Мало того, вони ще зажадали й підтримки всього цивілізованого світу в цій їхній такій «шляхетній» роботі.

І вражала волюща неспівмірність: така велика совєтська потуга, такий пропагандистський блиск і слава комуністичного Назарету, такі горді тріумфатори, і — така шалена, така наполеглива, така люта ловитва за маленькими людьми. Чому?

Не один питає у світ здивовано і вражено: Чому?

А ловитва набрала величезних масштабів, бо ж і втеча рабів у проломини війни мала колосальні розміри.

Тріумфатори заповняли за всяку ціну повернути їх «додому». За всяку ціну. Але збігли не хотіли вертатися. І — почалася, перед очима всього світу, та славна забава, що по-російськи називається «потеха».

Спеціальні відділи людоловів, іменовані «репатріаційними місіями», розгорнули свою діяльність повною парою в усіх країнах Європи. А особливо в Німеччині, Австрії, Франції, де зосередили головні маси «беглих» рабів, чи пак «беглих» кріпаків за старою російською термінологією. Ці людолови, ці спеціальна жандармерія рабовласницького недобудованого комунізму в СРСР, умовляли людей, і крали людей, і залякували, і тероризували, і, нарешті, оточували табори та брали силою й усіх вловлених — жінок, чоловіків, старих дідів і маленьких дітей — кидали у вагони, закручували їх дротом і везли «на родину». Назад. До «раю». До «ясного комунізму». До «сонячної сталінської конституції». А люди виривалися. А везені кричали, та тільки вже їх ніхто не чув. Але хоч світ не чув везених, так бачив тих, що на його очах кінчали життя самогубством, переривали собі вени, кидалися під танки, під колеса машини і поїздів, лізли на совєтські репатріаційні багачи...

Так було з безліччю втікачів козаків, змасакрованих над Дравою. Так було з емігрантами-втікачами всіх націй СРСР по різних Кемптенгах, Герсфельдах, Фосенах — їхня же ім «несть числа». Оточувані солдатами тріумфаторів, озброєними до зубів, бідлаші безбройні люди кидалися на прорив до волі голіруч, видиралися панічно з пазурів людоловів усіма силами — мужчини, жінки і маленькі діти...

А світ дивувався. Він почав із співчуття людоловам, не розібравши цих страшних воєв рабовласництва в ове-

чий шкурі демократії, ще й часто навіть у демократичних штіблетах та шибеницях, даних їм для боротьби за свободу проти фашизму й людоненавистництва. А потім світ почав дивуватися. І дедалі дивувався все більше.

Він дивувався і з бруталних метод «повернення на батьківщину» її громадян, і ще більше, дивувався з того, як ті громадяни упираються і не хочуть бути щасливими й побачити свою рідну землю та рідну хагу, — дивувався, не можуть збагнути цієї шаради. Що таке? Чому?

Чому ж вони не хочуть їхати на «родину»? На ту «родину», що так гарно розписана совєтською пропагандою і виглядає з тієї пропаганди казковим

(Закінчення на 2-й сторінці)

Г. СЯНИК (Англія)

„Лавочка“

«Лавочка» в лапках і в російському значенні цього слова означає крамничку, де покупців ошакровують на вазі і на мірі, а, назагал, під цим словом розуміють усяку шахрайську інституцію. Отакую «лавочку» становить собою «Комітет за возвращеніє на родину».

Всякий заклад чи організація мають чітко окреслений статут і відповідальні за свої слова та вчинки. Коли ми (на Заході) стаємо десь до праці, чи переїжджаємо з країни в країну, то ми маємо справу з урядовою чи приватною установою, яка ставить нам ті чи інші умови і гарантує дотримання їх, а також ці установи довідуються, які ми ставимо вимоги з свого боку. В такий чесний і одвертий спосіб доходить до порозуміння. Нам вільно змінити працю, переїхати з міста в місто, чи з країни в країну на своє бажання, без ризику попасти в концтабір, ми можемо купити дім, дістати позику в банку, закласти свій «бізнес», залежно від нашої спроможності і сприятливості і т. інш. Нам вільно також повернутися на «родину». Ніде і ніхто не обіцяє нам більше, чим реально можливе, за винятком «комітету».

Хто ж такі є ці шахраї з «возвращенської лавочки»? Що ж то за організація?

Коли то громадська чи харитативна інституція, то на які кошти вона існує, чому її очолює генерал, а не старенька пані і за яким правом вона розписується «родину простіт»?

Припустім, що в «найдемократичнішій державі» дійшло аж так далеко, що така добродійна організація могла постати й утримуватися коштом «возвращенцев» на зразок, як тут існують різні національні заклади, утримувані коштами «невозвращенцев», але вона повинна тоді діяти в рамках харитативної служби — допомагати бідним, старим, хворим, сиротам тощо. Так роблять багато різних допомогних закладів у західних країнах.

Коли то урядова організація, то всі її дії повинні бути базовані на постановвах уряду, а не на «родинах». Нещасна «родина» сама тремтить від страху і те-

лівській узурпатори хочуть розбити вашу надію на сподіване вами визволення з-під комуністичного ярма, визволення від неподобного окупанта, що ось уже понад тридцять п'ять років винищує наш народ, визискує нашу батьківщину.

Прикриваючись гістеричними криками про боротьбу за мир, Совєтський Союз підготував нову війну проти вільного західного світу. Червона Москва не може бути спокійною, поки існує на світі справжня воля, воля думання, воля преси, недоторканість особи, що ними користується вільний світ. Тому червоний Кремль хоче всякою ціною скомпромітувати у ваших очах той ненависний вільний світ, посіяти недовіру до української політичної еміграції — речника українського народу перед вільним світом, недовіру до уряду Української Народної Республіки, що 1920 року під тиском червоних московських імперіялістів зі сходу і білих — з півдня змушений був залишити рідну землю і що його сьогоднішня політична діяльність так турбує червоно-московських господарів завойованої України.

Кремлівський узурпаторів лякає приправа 1941—42 років, коли червоноармії — українці, білоруси, кавказці й інші сотнями тисяч добровільно переходили до ворога, щоб позбутися червоного ярма, щоб віддати себе в розпорядження своїх екзильних урядів, як тоді вони помилково гадали.

Дорогі брати, любі діти, не вірте кремлівським узурпаторам, не вірте їхнім облудним гаслам. Хто-хто, а ви, що багато раз мали нагоду переконатися в брехливості й підступності НКВД —

„Й вернуся до своєї Вітчизни з мільйонами своїх братів і сестер, що перебувають тут, в Європі, і там, по сибірських концентраціях, тоді, коли тоталітарна кривана большевицька система буде знесена так як гітлерівська. Коли НКВД віде вселі за Гестапо, коли червоный російський фашизм дзине так, як шеа фашизм німецький...“
Іван БАГРЯНИЙ
„Чому я не хоту вертатися до СРСР“
1946 рік.

Під час примусової репатріації 1945-46 рр. тисячі втікачів з СРСР покінчили самогубством; інші тисячі згинули в сутячках з озброєними совєтськими загонами; десятки й сотні тисяч згинули мученицькою смертю в Сибіру, завезені туди совєтськими людоловами.

На фото: Пам'ятник жертвам репатріації в Лісній

До братів українців на Батьківщині

(Скорочено передано через радіостанцію «Визволення в Україні»)

Брати і друзі! Ми група членів Союзу Українських Журналістів у вільному світі — від імені двох мільйонів українців, що перебувають на еміграції, яким доля судила опинитися поза засягом цупких пазурів МГБ, звертаємося до вас з дружнім остереженням.

Нова репатріаційна акція, що її започаткував у Берліні т. зв. комітет «за возвращеніє на родину», це нова спроба обдурити вас. Насправді кремлівські володарі не вірять у можливість масової репатріації. Вони добре знають, що солодкі умовляння, що їхні вихвалювані життя тих, що повернулися «на родину», їхні облудні гасла про «матеріальну», яка, мовляв, чекає на репатріантів, нас не обдурить. Так ми довгих 25 років на власні очі спостерігали те сталінське «щастиве» життя, де панує ще не видане світом червоне рабство, де людину обернено в раба комуністичної держави, де заборонено всякий прояв вільної думки, вільної творчості, де можна тільки славословити «вождів». Ми знаємо нашу повелену Україну, де лютий окупант обернув життя в пекло, де, як писав Ю. Шерех, «закони тільки забороняють і ніколи нічого не дозволяють, де можна діяти тільки нещиро...» Ми на тяжкому досвіді в тюремних казематах, на колимацьких, соловецьких та інших сталінських «курортах» пізнали, чого варті отакі солодкі заперення МГБ. Піддатись на заклики «емгебістів», що з них сладемо отой комітет, можуть кі-

бащо люди, які ціколи не жили «під сонцем сталінської конституції», ми ж за 25 років набули довічного імунітету.

Відкликавши з десятків своїх тайних агентів, як Василяки чи Магдалекідзе, кремлівські молодчики показуватимуть їх вам, як «репатріантів», щоб вони промовляли до вас іменем української, грузинської чи інших народів СРСР політичної еміграції. Москва називає їх «визначними політичними діячами еміграції», — насправді ж це чорні реакціонери, слухняні наймити МГБ — НКВД, що їх вислано було на вільний Захід, щоб зосередити розкласти політичну еміграцію; нині їм наказано стати «репатріантами». Вони будуть розповідати вам про напівголодне життя в країнах вільного Заходу; вас будуть запереняти, що українська політична еміграція це якісь аморальні проїждистаї, що, мовляв, продаються американським імперіялістам, будуть сіяти всілякі інсинуації про політичних провідників еміграції, які, нібито, жирують на стражданнях рядових емігрантів, та про інші неусвітні речі.

Вустами отаких «репатріантів» (насправді агентів МГБ) Кремль хоче посіяти позбж вас недовіру до вільного Заходу, недовіру до української політичної еміграції та її провідників. Устами отаких васильяків та крутів Кремль хоче дискредитувати український політичний центр — Українську Національну Раду, що є єдиним справжнім виразником волі українського народу. Кре-

Для чого вони нам, яких недавно перед світом таврували «касілітани», «коляборантами» і вимагали примусової репатріації, пропонують повернутися, і чому вони пару років назад обурувалися та протестували, як у Франції після диких страйків, примусово повернувшись на «родину» до Польщі кілька десятків комуністів-поляків? Здається, аж надто зрозуміло про що ходить. Примусова репатріація антикомуністів є добре діло, а репатріація комуністів є злочин.

Не менше огидно звучить слово «простіт». Кому невідомо, що «родина» закута, замучена, уярмлена ще гірше, ніж за часів «експреатора царя», лише

(Закінчення на 4-й сторінці)

МГБ, знаєте, чого варті їхні заперення.

Дорогі брати, вільний світ не забув про вас. Ми, ваші представники, щораз пригадуємо громадськості вільного Заходу й його політичним чинникам про вашу відчайдушну боротьбу проти ворога всього людства — комунізму.

Єднайтесь, готуйтеся! Пам'ятайте: час працює на вас. Московська червона імперія — це остання колоніальна імперія у всьому світі. Години її пораховано, час розпаду її наближається!

ГРУПА ЧЛЕНІВ СПІЛКИ УКРАЇНСЬКИХ ЖУРНАЛІСТІВ

Ім вірити не можна

Читаючи в провокативній агітці «За повернення на родину» листи так званих нових «розраїсників» про їхнє дуже успішне прибуття додому і шалене життя в СРСР, мене охоплює смуток від тяжких спогадів. Воєнне і гірше дощаві моїх родичів я добре знаю, як пишуться такі листи. І особливо добре знаю, що чекає в майбутньому авторів тих листів, якщо вони не є агентами МІБ.

В час революції і українських визвольних змагань я була ще маленькою дівчинкою. Отже події того часу проходили мимо моєї свідомості. Пригадує лише, що коли одного дня мого любимого дядька Григорія Федоровича не стало вдома, я дізналася від своїх батьків, що, з наступом більшовиків він мусів податись десь на Захід, в еміграцію.

А піроставачи, я довідалась, що Григорій Федорович був активним борцем проти більшовиків і інших псевдоловців нашої батьківщини, а після провальної боротьби мусів покинути рідну Україну й шукати закордоном собі пристановища.

Дуже рідко якимось невідомим мені шляхом надходили від нього вістки з далекої чужини. Та в 1925 році він раптом прибув у рідне село К. на Полтавщині. В тих роках більшовики проголосили загальну амністію. Та про те, що це не була ніяка амністія, а лише пастка для заманив легковірних, виявилось лише пізніше. Не всі ще тоді так добре знали більшовиків, як знаємо їх тепер ми. І на що вудку попався і дехто з-за кордону, в тому числі й мій дядько Григорій Михайлович.

Хоч зустріч нашої родини з Григорієм Федоровичем після довгої розлуки була дуже радісною, проте недовготривалою.

Зараз же по прибутті з еміграції Григорій Федорович мусів узятись на спеціальний облік у Полтавському Миськвідділі ОГПУ і кожного тижня мусів зголошуватись туди на якусь відмітку. А через якісь три-чотири дні його знову покликали в ОГПУ. Ввічливо розпитували, як йому живеться, чи йому сподобалось у СРСР і рекомендували про все добре написати до своїх знайомих, що лишлись закордоном. Листи він мусів здавати через них, тобто через Миськвідділ ОГПУ. І термін установили три дні. А коли через три дні мій дядько поніс ті листи здавати, в той день з Полтави він не повернувся. Прибув він додому аж на третій день вечором, дуже засмучений і мовчазний. Довго нічого не говорив і лише через кілька днів сказав своєму братові, тобто мому батькові, що в ГПУ його брутально лаяли за невдалі, на їхню думку, листи.

І під тиском та погрозами змусили написати і інші, цілком брехливі, листи, що мусів служити приманкою для його друзів з еміграції. Єдине, чим він себе ще хоч трохи заспокоював, це те, що він подав або неправильні адреси, або перекрутив прізвища товаришів.

Ще через деякий час, при черговій відвідвітці, його знову затримали на кілька днів.

Про що його питали цього разу, дізнатись я ні від кого не могла. Пригадую лише, що після того Григорій Федорович став ще мовчазніший і поспішав знайти йому найстаріший одиг батька, який він одягнув на себе і не мав його навіть у свята чи неділю. То було старе батькове лахміття, яке батько одягав лише тоді, коли вичищав гній у коривнику чи курятнику. І хоч мав ще декілька якісних дерев'яновоїдних костюмів, та і з-за кордону прибув він пристійно одягнений, але того він більше вже не одягав. Лише іноді, коли хтось глумував з того лахміття, Григорій Федорович якось загадково усміхався і говорив ніби заучуно фразу: «Адже ні Західні трудящі тепер ще гірше одягнуті». В цьому вбранні я там далеко не найгірше був одягнений». Та знайомі знали, що те лахміття було з-за кордону. На їхні ж про це за-

уваження Григорій Федорович нічого не відповідав.

Але й це йому не допомогло. Якби в ГПУ почастинали. Він мусів туди зголошуватись уже два рази тижнем. А повертався звідти все більш засмучений. І однієї ночі з'явився до нас трое військових у формі ГПУ і мого дядька, Григорія Федоровича Михайличенка, навіть від нас забрали. Ще деякий час надходили вістки з Харкова, з тодішньої столиці України. Сидів він у Холодногорській тюрмі. Та скоро й елі по ньому канула.

Так закінчилася доля амnestованого, гарантно вспрошення і недоторканості якому підписав сам тодішній голова Союзаркому.

То хіба можна вірити якомусь провокаторові з берлінського репатріційного комітету, який може лише «ходо-тайствувати» про дозвіл на в'їзд в СРСР перед тим урядом, що сам, ним же проголошено і широкорекламовано, амністією вже не раз використовував для заманив і знищення своїх, таких як і ми, противників?

Ні. Я думаю, що крім емгебітських агентів, які отримують наказ змінити терен своєї діяльності, ніхто на «родину», за теперішніх там умов, не поїде.

„РОДИНА“...

Ось вона, без прикрас, схоплена об'єктивом з природи. Це не інсценізовані групові знімки, що прикрашають газету „За повернення на родину“. Це — реальність. Це советська дійсність, яку ми ніде і ніколи не забудемо. Це й є одна з причин, чому ми не хочемо вертатися додому.

Ранком біля колгоспної контори. Спереду такий день на колгоспній паншині. В табелі рахівника проти прізвищ цих нещасливців'яють нова «палічка» — трудовень. А з їхнього життя спаде велика міра життєвої енергії. За один день вони згаснуть на тиждень, а то й місяць...

Зліва: „Будова комунизму в прог्रेसі.“ Шорік — то більше назад на цілі віки. Ця знімка зроблена в 1950 році, а не в 1750.

(Редакції бюлетеня відомі назви місцевостей і прізвища колгоспників поданих на світлинах, але з відомих причин деталі не подаємо)

Міхайлов і Ко., виконуючи зарядження МІБ, радіом і своєю газеткою закликають нас «повернутися на «родину», твердячи, що «родина» нам «прости». Не будемо повторювати, що прощати нам немає за що та що «прощати» нам найменше має права «родина». Ні, це «родина» мусила б просити у нас прощення за оті злидні, малу частину яких показують оці світлини. І просити прощення не в нас, а в нашого закріпаченого народу. Цього служаків «родини» не роблять, бо знають, що український нарід ім цієї наруги ніколи не простить.

На колгоспному пасовиську. І люди-на і кінь — лише тварини. Запрацьовані, знедолені, виголоджені...

Люби віт тих, кого пасе,
І рідне небо над усе.

Та ще — волошок свіжий цвіт.
Та ще — Шевченків «Заповіт».

Ні!
Рідне небо — над усе!

Та тих любив,
кого пасе,

VI.

Люби віт тих, кого пасе,
І рідне небо над усе.

Та ось прийом печальний рік,
Стрлясає біда в природі:
Десь у Росії нагорі
Сказались «отець народів».

Щоби ягнят не пас малий,
Він з парського притона
Якус мару, той «тато» злий,
Придумав для Антона.

Рішив забрати, чого не клас,
В сілярду він наказ прислав:

«Ложат, телят, ягнят і коз
В Антона геть забрати в колхоз!
А сам Антон — з цілком нехай.
Іде собі в далекий край».

Отак! Така тобі мара!
І закритали всі «Ура!»
Ура, ура! Антон нехай
Покине хату й рідний край
І за батьками (й дві сестри)
На всі чотирі йде вітри,
Та ні, не сам! Куди! Куди!
Бо ще він зайде не туди!

Щоби прийшло туди мала,
Де повелі «отець» з Кремля,
Щоби не вік маленький «гад», —
«Прислати міліції наряд!»

За що ж міліції наряд?!
Мабуть, за те що був тут лад?
Мабуть, що був він праці рад?
Мабуть, що пів у нього сад?

За те, що пів у нього лав
І сад той знаменитий,
Що щедро потом за людей
І кровію политий?

За те що пів у нього лав
За мир, братерство і любов, —
Приймом міліції наряд
Й повикидав усіх підряд:
За карк — і на мороз гяля!
Так повелі «отець» з Кремля.

Улаштували весь куток,
Бабуся і сестер, і тіток,
І невісток і так дівчат,
Глухих діток і онучат —
Маленьких діток, і дядьків —
Вчорашніх царських кріпаків, —
За карк — і на мороз гяля!
Так повелі «отець» з Кремля.

За що ж? А Бог те зна святий!
В політиці Антон малий.

VII.

Ну, Бог же тее зна святий!
В політиці Антон малий.

Не знає він, що взагалі
Тепер Антон не в моді,
Що проти нього у Кремлі
Повстан «отець народів».

Що взявся «отець» всіх ер і рао
Зліквідувати його «як клас»:

Забрав усе й опорки з шіг
І — голопузого на сніг!
Не знав Антон, що взагалі
Антон Біда не в моді,
Що в зореносному Кремлі
Сказивсь «отець народів», —
Узявся «отець» всіх «мас і рао»
Антон знищити, «як клас».

Це ж для діток комуни дар
Приніс новітній Ірод-цар.

І з зореносної пітьми
Гукнувши — «З корнем вирвай!» —
Придумав він гатити дітьми
Десь всеімперську прірву.

Гей, з зореносної Москви
Гукнувши — «З корнем вирвай!» —
Узявся «отець», щоб знали ви,
Гатити Антоном прірву:

Забрав усе, й опорки з шіг
І — голопузого на сніг!

І з корнем вирвай. Та Біда
Біда була ще впереді.

Отак взяли живцем на гак —
Геть розкуркулили отак:

Забрали хату, сад і двір,
І — прямим ходом на Сибір.

VIII.

Ой, затужили матері,
Що деспот несудимий...
І потягулись трударі
В Сибір «неісходимий».
(Продовження на 4-й сторінці)

Микола НАГНІБІДА

Про коротку і довгу пам'ять

Мова, як видно з наголовку, про дві пам'яті — коротку і довгу. Перша якнайкраще пасує генералові Михайлову та членам його комітету, а друга — нам, свідомим політичним емігрантам із СРСР. Перша пасує невідлуквальним папутам із цеху советської пропаганди, а друга — нам, невідлуквальним «контрикам, націоналістам, самостійникам, боргам народу», як нас обзивають советська преса і «правосуддя» (пардон, газета Михайлова — виняток. Вона нас кваліфікує нещасними блудними синами). Чому саме, перша ім, друга — нам? А ось чому:

Коли комітетчики генерала стелять перед нами килими, випилюючи на сторінках свої багатотиражки, що «родина» нам всьо прости, що нам, непримирним антикомуністам, які, не спитавши доволу советської влади, з власної волі покинули територію СРСР, володаря з голови не владі, якщо ми послухаємося генерала й з'явимося з чолобитною, — це, безперечно, значить, що і генерал і його люди мають такі коротку пам'ять. А ми довгу. Бо: читаючи оту всю генеральську писанину про «вспрошення», ми в своїй довгій пам'яті знаходимо советську урядову постанову чвертьсторичної давнини (он, яка довга пам'ять!), яка ще й нині чинна в СРСР і суперечить генеральським обіцянкам. Постанова ЦВК СРСР за 22 листопада 1929 року, згідно з якою «особи, що покинули територію СРСР без урядового дозволу і відмовились повернутися до СРСР, проголошуються поза законом... Проголошення поза законом карается: конфіскацією всього майна, розстрілом проголошеного законом упродовж 24-х годин після устйнення (ідентифікації) його особи».

Коли генерал і його лоялі вилізять із власної шкіри, обіцяючи, що поверотці ніхто не судитиме, що їх відразу скерують до рідних міст і сіл, влаштуують їм працю, лікують (чи не в МВД, від антикомунізму?), дають усіляку допомогу, нагороджують орденами

й обирають до Верховних Советів, — це знову ж такі стверджую, що генерал, комітетчики його і видавана ними багатотиражка демонструють власну к-ротку пам'ять. А ми знову фігуруємо пам'яттю довгою. Бо, читаючи оте все, наша пам'ять витягає на світ Божий іншу советську урядову постанову, нині чинну: Постанова ЦВК СРСР за 1. грудня 1934 року. Ця постанова зобов'язує советські карії органи «справи зрадників батьківщини і неповоротнів закінчувати протягом 10-х днів, акт обвинувачення вручати за одну добу перед судовою розпраною, справи слухати без участі сторін, касадійні оскарження й подачу прохань про помилування заборонити, й вирокі вищої міри покарання виконати негайно після проголошення вироку».

Отак, для прикладу, має довгу пам'ять антикомуністична еміграція. І в своїй довгій пам'яті емігрант перескочить не тільки Михайлова та його комітетчиків, а навіть їхніх зверхників — уряд СРСР. Генералові, мабуть, і не снилося, що уряд має теж коротку пам'ять: протягом усіх років існування советського режиму мільйони людей репресовано — ув'язнено, заслано на Північ, вимордувано. За антисовєтське яствлення. І все через коротку пам'ять уряду. Бо, якби влада мала довгу пам'ять, чому ж бо не покарати всіх недоволених режимом за статтею 20, пункта «а» Кримінального Кодексу або за статтею 27, пункт «е»? А вже перша стаття передбачає «позбавлення громадянства СРСР з обов'язковим вигнанням з території СРСР назавжди», а друга стаття передбачає «вилалення з території СРСР на термін». Обидві статті коментовані в советському Кримінальному Кодексі так: «Щі міри покарання слід застосовувати виключно до осіб, заздужених за політичні злочини, скеровані проти советської влади».

І от уряд і генерал, усупереч існуючим советським законам, керуючись своєю пам'яттю, агітують нас поверта-

тися до «раю». А мали б вони довгу пам'ять, робили б навпаки: згадали б вищенаведені дві статті советського ж зокона, і, замість утримувати кацетів, взяли б та й «видалили з території СРСР» назидки або на термін» п'ятнадцять мільйонів людей — постійний контингент мешканців кацетів. Бо, інакше, виходить якась «неразбериха»: за законом, політичних супротивників слід видалити з СРСР, а Михайлов, від імени уряду, агітує тих супротивників, тобто нас, повертатись до СРСР. За законом, неповоротців слід розстрілювати протягом 24-х годин, а Михайлов гарантує, замість смерті, щасливе життя. І все — через коротку пам'ять. Таку коротку, що про наведені нашою довгою пам'яттю статті й постанови годі говорити — Берлінський комітет Михайлова не пам'ятає навіть Указу Президії Верховного Совета СРСР з 12. грудня 1950 року, за яким «ізмєнників родини» слід негайно розстрілювати після винесення вироку.

Завдяки короткій пам'яті витворюється парадоксальна ситуація: генерал Михайлов і його комітет поручують советські закони, гарантуючи нам, антикомуністам, усепрощення. А ми — дотримуємося советського закону, статті 27, видаливши себе з території СРСР тимчасово!

І на тлі всього вище наведеного дуже невідомо видається советська затія з Берлінським комітетом. Саме через те, що українська антикомуністична еміграція має дуже довгу пам'ять, не в приклад Михайлову.

Та пам'ять відроджує перед нашими очима всю злочинність режиму, що поневелик наш нарід, шохвилини нагадає нам про нечувану підступність, на яку йде Берлінський комітет, агітуючи, заманюючи антисовєтських емігрантів до пекла МВД. Та наша довга пам'ять не дає спокою й советчикам. Вони знають, що ми ще повернемося! І від нашої довгої пам'яті ніщо не вислизне й тоді. І ніхто не вислизне. Ніхто з тих, що гнобили наш нарід, що винищували його, що пускалися на берлінсько-міхайловські провокації, вдаючи з себе людей з короткою пам'яттю.

Лист до редакції

Від Редакції: П. Поляков, відомий козацький діяч, отримав від голови Верлінського комітету генерала Михайлова лист із запрошенням його повернутися на «родину». Пан Поляков звернувся до редакції нашого бюлетеня та газети «Освобождение» помістити таку відповідь:

«Високоповажаний Пане Редакторе! Прикладаючи при цьому фотокопію листа, отриманого мною 25. 6., прошу помістити таку мою заяву:

Ніколи ніякого листа до комітету «За повернення на родину» я не писав. Голову згаданого комітету із свого боку прохаю надрукувати в газеті «За повернення на родину» фотокопію «мого» до нього листа (якщо такий взагалі існує), щоб знайти справжніх винуватців цієї злостивої провокації, так як у Мюнхені є особи, зв'язок яких з комітетом є очевидним.

Вносячи Вам, пане Редакторе, подяку за Вашу любязність, прошу прийняти мої запевнення в моїй до Вас пошані.

Щиро Ваш П. ПОЛЯКОВ,
Мюнхен»

„Щось таки та значимо,
коли так боються нас“

П. ТИЧИНА

